

ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

ΑΠΟΜΑΧΟΣ,

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

ΦΙΛ. ΚΕΛΗΚΑΚΗ ΚΑΘΗΜΕΡΑ, 31 Οκτωβρίου 1860.) Αριθ. 23.

Περὶ τῶν στρατ. παραγγελημάτων ὑπὸ τοῦ Κ. Γ. Καρατζᾶ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. 20).

§. 36. « Ἄντι τοῦ, Ἐπ' ὧμου Ἄρμ! λέγε Ἐπ' ὧμου—'πλόν!
ἢ καὶ Ἐπ' ὧμον—'πλόν! « Παρηγγέλλετο δὲ τὰ μὲν δόρατα ἐπὶ
τὸν δεξιὸν ὧμον ἔχειν κτλ. Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ. »

Καὶ αὐθις πυνθάνεσθαι εἰκὸς, τίνος ἔνεκα τὸν ἕτερον τοῦ πα-
ραγγέλλειν τρόπον προσέθηκεν, ὃν περ καὶ προείλετο; τῆς μὲν
μετὰ γενικῆς συντάξεως τῆς προθέσεως κοινῆς τοῖς τε νῦν καὶ
τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησιν οὔσης, τῆς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς παρὰ τοῖς
ἀρχαίοις μόνοις ἐν χρήσει ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ; Οὐδ' ὁ συντά-
κτικὸς τοῦ ἐν τῷ κανονισμῷ παραγγέλματος ἠγνόει δήπου τὸ
χωρὶον, οὐπερ ὁ λοχαγὸς μέμνηται, ἀλλὰ καταληπτότερα καὶ
εὐμαθέστερα ὡς οἷόν τε βουλόμενος εἶναι τὰ παραγγέλματα, τὴν
μετὰ γενικῆς τῆς ἐπὶ σύνταξιν κοινήν οὔσαν προείλετο.

§. 37. « Ἄντι τοῦ Προτεῖνατε Ἄρμ! λέγε Κάθες—'πλόν!
Ἐν τοῖς τοῦ Ἀρριανοῦ Τακτικοῖς (κεφ. μβ.) εὕρηται τὸ παράγ-
γελμα « Κάθες τὰ δόρατα. » Ἀλλὰ λέγε καὶ Προβαλοῦ—'πλόν!
« Προβάλλεσθαι τὸ προβόλιον » Ξενοφ. Κυνηγ. κεφ. ι. Καὶ Κα-
τάβαλε—'πλόν! « Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, χωρὶς παραγγέλματος,
ἐπαρθέντες ταῖς διανοίαις ἐπὶ τῷ τῶν εὐζώνων προτερήματι κα-

ταβαλόντες τὰς σαρίσσαι, ὤρμησαν ἐπὶ τοὺς ὑπεναντίους «Πολυβί, Βίβλ. III. Κεφ. ιε'.

Ἄντι τοῦ ἐν χρήσει Προτείνετε, τριχῆ κατὰ τοὺς ἀρχαίους εἰκὸς παραγγέλλειν τὴν κίνησιν ταύτην, φησὶν ὁ λοχαγὸς οἶον, Κάθες, Προβαλοῦ, ἢ Κατάβαλε, ἐν μὲν γὰρ τῷ Ἀρρίανῳ «Κάθες τὰ δόρατα» εὕρηται, ἐν δὲ τῷ Ξενοφῶντι «Προβάλλεσθαι τὸ προβόλιον», καὶ ἐν τῷ Πολυβίῳ «Καταβαλόντες τὰς σαρίσσαι». Ἀποβλητέον τοίνυν κατὰ τὸν λοχαγὸν τὸ τοῦ κανονισμοῦ παράγγελμα, οὐδαμοῦ γὰρ εὕρηται τὸ Προτείνειν. Ἄλλα τὸ μὲν Κάθες τὰ δόρατα ὡς τὸ, Κάθες τὴν κλίμακα, τοὺς πλοκάμους τὸ, Καταβίβασον σημαῖνον, τὸ δὲ, Κατάβαλε τὰς σαρίσσαι, τὴν αὐτὴν καθάπερ τὸ, Κάθες, ἔχον σημασίαν, καὶ κοινῶς τὸ Καταπονῶ σημαῖνον, ἀμφοτέρω ἀκατάλληλα εἰς ἔκφρασιν τῆς τε θέσεως καὶ τῆς χρήσεως τοῦ ὄπλου ἔτι δὲ τῷ Κάθες οἱ πλείστοι ἀλλοίαν ἢ τὴν ἐν τῷ παραγγέλματι ἀποδώσουσιν ἔννοιαν. Μόνον δὲ τὸ, Προβάλλεσθαι ἀρμόδιον εἶη ἂν, εἰ οὐκ ἐν χρήσει ἦν τὸ, Προτείνειν, ὅπερ καὶ τοῦ, Προβάλλεσθαι, καταλληλότερον καὶ διὰ τὸδε ὅτι ἄμεινον τήν τε θέσιν καὶ χρῆσιν τοῦ ὄπλου παρίσσει. Καὶ μὴν εὕρηται ἐν στρατιωτικῇ χρῆσει τότε Ἀνατείνειν καὶ Ἀποτείνειν παρὰ τῷ Ἀρρίανῳ «Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπίμεινεν ὀρθὰ ἀνατείνειν τὰ δόρατα τοὺς ὀπλίτας, ἔπειτα ἀπὸ ξυνηθήματος ἀποτείνει εἰς προβολὴν.» οὐχ ἡμάρτηται ἄρα γραμματικῶς τῷ συντάκτῃ τοῦ ἐν χρήσει παραγγέλματος τῷ, Προτείνειν, χρησαμένῳ, καὶ γὰρ τῷ παραγγέλματι τούτῳ τείνεται ὀριζοντίως τὸ ὄπλον πρὸς τοὺς πολεμίους οἱ στρατιῶται προτάσσονται, τῆς πρὸ προθέσεως πάνυ καταλλήλως ἀναπληροῦσιν τὴν λέξιν Προβολὴν διὰ τὴν τοῦ παραγγέλματος βραχυτέταν. Ἄτοπον δὲ τὸ αὐτὸ ἡγεῖσθαι προσήκειν παράγγελμα πολεμικῶν ὀργάνοις οὔτε τὸ σχῆμα, οὔτε τὸν τρόπον τοῦ χρῆσθαι, οὔτε τὴν ἐνέργειαν ὁμοίως· καὶ γὰρ οὐχ ὁμοία ἡ χρῆσις τοῦ ὄπλου τούτου καὶ ἡ τοῦ δόρατος τῶν ἀρχαίων, τῆς σαρίσσης καὶ τοῦ κνηγετικῶν προβολίου.

§. 38. «Ἄντι τοῦ παραγγέλματος Δωδεκάχρονον, Γέμιστε Ἄρμ! λέγε Δωδεκαχρόνω γέμισον—πλόν! Λέγοντες Δωδεκαχρόνω, ὑπονοοῦμεν τὴν ἐν πρόθεσιν κατὰ δὲ τὸν κανονισμόν, φαίνεται τὸ ὄλον τῆς φράσεως ἀσύντακτον.»

Οὐκ ἔστιν ἄρα καὶ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἀσύντακτος ἡ φράσις, ἀλλ' εἴκει τοιαύτη οὔσα, δύο λέξεων ὑπακουομένων, αὐται δὲ εἰσὶ τὸ, Γέμισμα καὶ τὸ Γενέσθω· οἶον, Γέμισμα δωδεκάχρονον γενέσθω. Αὕτη δὲ μόνη ὑπενόητο πρὸ τῆς τῶν ἐθελοντῶν Βαυαρῶν ἐν τῷ στρατῷ κατατάξεως, τῆς λέξεως, Γέμισμα, χάριν δὴτα βραχυτέτης ἀποβληθείσης, οὐ χρεία δὲ τοσαύτης ἐν τῷ παραγγέλματι τούτῳ βραχυτέτης ἀλλὰ σαφηνίας μᾶλλον. Προστιθεμένου τοίνυν τοῦ, Γέμισμα, τὸ παράγγελμα οὐ δόξει τῷ λοχαγῷ καὶ οὕτω ἀσύντακτον, αἰρετώτερον δὲ τοῦ, δωδεκαχρόνω γέμισον, ἐν ᾧ οὐ μόνον τὴν πρόθεσιν ἐν ὑπονοεῖν χρῆ, ἀλλὰ καὶ ὄνομά τι, οὔπερ προσδιορισμὸς ἐστὶ τὸ ἐπίθετον δωδεκάχρονον· ἀλλὰ τί δήποτ' εἶη ἂν τοῦτο; οὐ γὰρ εἰκάζειν δύναμαι· οὐ γε μὴν τὸ διάστημα, τῆς ἐννοίας τοῦ παραγγέλματος οὐ τοιαύτης οὔσης· οὐ γὰρ ἐν διαστήματι χρόνων δώδεκα τὸ γέμισμα τελεσθήσεται, ἀλλ' ἐν χρόνοις δώδεκα, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, στάσει δώδεκα. Ὄρθότερα τοίνυν ἢ σύνταξις, ἔμοι γε δοκεῖ, εἰ ἡ δοτικὴ ἐπιρρόηματικῶς ἐτίθετο, μὴ ὑπονοουμένης τῆς ἐν προθέσεως, ἢ εἰ τῷ ἐπιρρόηματι ἐχρήτο μᾶλλον ὁ λοχαγὸς, Δωδεκαχρόνω γέμισον! γράφων.

§. 39. «Ἄντι τοῦ Ἀναβιβάσατε σφύραν, λέγε Ἐντεινον—σφύραν!»

Τῆς σφύρας μὴ οὔσης ἐκ χορδῆς, νευρᾶς ἢ τοιούτου τινός, ἀλλ' ἐκ μετάλλου, οὐκ ἀρμόδιον ἐν τούτῳ τῷ παραγγέλματι τὸ, Ἐντεινον· τὸ δὲ, Ἀναβιβάσατε, τὴν τῆς σφύρας ἐκφράζον φαινομένην κίνησιν, ἔτι δὲ σμικρὸν τὴν φωνὴν διαφέρων τοῦ κατὰ παραφθορὰν τούτου, ἐν χρήσει δὲ κοινῇ ὄντος, Ἀναβιάσατε, καταλληλότερον καθάπερ καὶ τὸ, Καταβιβάσατε—σφύραν, ἀντὶ τοῦ Κάτω—σφύραν, ὅπερ ὁ λοχαγὸς ἀντειτήγαγεν. Οὐδένα δὲ

περὶ τῆς ἀπόσεως ἀμφοτέρων διδόντος λόγον, ἔξεστί μοι περὶ τοῦ πρώτου τεκμαίρεσθαι, ὅτι τῷ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἔντεινον τὸ τόξον ἢ τὴν νευρὰν ἠβουλήθη χρῆσασθαι· ἀλλ' ἔδει καὶ Χάλασον γράψαι ἀντὶ τοῦ Κάτω σφύραν, τὴν ἐναντίαν τῷ Ἔντεινον ἔχον σημασίαν· ἢ καὶ Ἄνω σφύραν ἀντὶ τοῦ Ἔντεινον σφύραν καταληπτῶν οὕτω καὶ εὐμαθῶν γιγνομένων τῶν παραγγελλμάτων. Τί δ' ὑπονοεῖν δεόν ἐν τῷ παραγγέλματι Κάτω—σφύραν εἰς κατάρτισιν τῆς φράσεως; τὸ Θεὸς δήπου· ἀλλ' εἰ οὕτως ἔχει, τί οὐκ ἔγραψε Κατάθεσ—σφύραν, ὅπως μὴ ἀσύντακτον τὸ παράγγελλμα δοῖται, ὡς τὸ παράγγελλμα Δωδεκάχρονον, Γεμίσατε Ἄρμ! τῷ λοχαγῷ εὐλόγως ἔδοξε. Καταλληλότερα, ἔμοιγε δοκεῖ, εἶη ἂν συντεταγμένα τὰ δύο ταῦτα παραγγέλλματα τῷ δε τῷ τρόπῳ, Ἀποσκεπάσατε—ἐστίαν! καὶ Σκεπάσατε—ἐστίαν! Τῆς λέξεως γὰρ, Ἐστία, γνωστῆς οὐκ ἀλλοιωθήσονται ταῦτα εἰμὴ κατὰ τὰς λέξεις Ἀποσκεπάσατε καὶ Σκεπάσατε, παρά τε τοῖς ἀρχαίοις ἐν χρήσει οὖσας ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ, καὶ παρ' ἡμῖν κοινάς. Οὕτω δὲ χρῆ ἐν ἀνάγκῃ μεταποιεῖν τὰ παραγγέλλματα· καὶ μὴν ἀποφῆνασθαι περὶ τῆς τούτων ἀλλοιώσεως οὐκ ἀποτολήσασθαι· εἰ ταῦτα ἐν χρήσει ἦν ἤδη τῷ πλείστῳ στρατῷ.

§. 40. « Ἀντὶ τοῦ Ἐπιθέσατε—καψύλλιον, λέγε Καψύλλιον—Θεός! τὸ Θεὸς χρόνου ἐστὶν ἀορίστου τῆς προστακτικῆς τοῦ τίθημι, οὗ τὰς σημασίας ζητεῖ ἐν τοῖς λεξικοῖς. »

Εἰ ὁ λοχαγὸς τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ τῆς προστακτικῆς χρώμενος ἐν τῷ παραγγέλματι τούτῳ, οὐκ ἄλλην τινα ἀλλοίωσιν ἐπενεχθῆναι ἀναγκαίαν ἠγεῖτο, γνωστὸς τοῖς πᾶσιν ὁ λόγος εἶη, ὅτι τῷ ἀριθμῷ τῷ ἐνικῷ τῆς προστακτικῆς ἐχρῶντο, οὐχὶ δὲ τῷ πληθυντικῷ οἱ ἀρχαῖοι· οὐδεὶς δὲ τούτῳ ἀντίποι ἂν, ἀποχρῶν γὰρ ὁ λόγος οὗτος, καὶ τοὶ τὰ πλείστα τῶν παραγγελλμάτων ἕνεκα τούτου μεταποιῆσαι ἢ ἀπόσασθαι ἐχρῶν. Ἀλλ' ἔδοξε τῷ λοχαγῷ καὶ τὰς λέξεις μεταθεῖναι καὶ τὴν ἐπὶ πάνυ καταλληλῶς προστεθεῖσαν τῷ ῥήματι ἐξοβελίσαι. Ταῦτα δὲ πάντα διεπράξατο ὁ λοχαγὸς ὅπως τὸ ἐκτελεστικόν

τοῦ παραγγέλματος ἄνευ διακοπῆς λέξεως μονοσύλλαβον ἦ. Τῷ πόθῳ δὲ τούτῳ συνεχόμενος τῶν τοῦ κανονισμοῦ παραγγελλμάτων τὰ μὲν ἀπόσατο τὰ δὲ μετέβαλε χάριν τοῦ, Ποῦν, Βῆμ, Ἰπλό, Πάξ, Σχῆς, Θεὸς καὶ τῶν τούτοις παραπλησίω. Ἀλλὰ μάτην τὸν χρόνον κατέτριψε τοσοῦτον πονήσας οὐ μόνον περὶ τὴν τῶν λέξεων εὐρεσιν, ἢ ἀκρωτηριασμόν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν προσαγωγὴν τοσοῦτων χωρίων κλασικῶν συγγραφέων εἰς βεβαίωσιν τῆς τῶν αὐτῷ γεγραμμένων ὀρθότητος· καὶ γὰρ τὰ μὲν πρῶτα βραχύτητος τοσαύτης οὐ χρήζει τὰ πλείστα τῶν ἐκτελεστικῶν τῶν παραγγελλμάτων τούτων, χρησίμων ὄντων τοῖς τῶν στρατιωτῶν ἀνασκήτοις. Ἔτι δὲ οὐ καλὸν ἀκρωτηριάζειν, διακόπτειν ἢ ἀπωθεῖσθαι τὰς μὴ μονοσυλλάβους ἐν τοῖς παραγγέλμασι λέξεις, ὧν τῇ ἐκφωνήσει τὰ παραγγελλόμενα ἐκτελεῖν δεόν, ἔξεστί γὰρ γράφειν καὶ μὴ ἐκφωνεῖν τὴν λέξιν πλήρη. Οὐκ ἀποβλητέον τοίνυν τὸ παράγγελλμα καὶ τοὶ πρὸ μικροῦ ἐν χρήσει ὄν, τῆς ἐπὶ προσθέσεως καταληπτότερον ποιούσης τοῦτο. Εἰμὴ αἰρετώτερον εἶη τὸ, Ἐπὶ τῆς ἐστίας—καψύλλιον, φύτει ὑπονοουμένου τοῦ, Θέτε.

§. 42. « Ἀντὶ τοῦ, Πρὸς ἀριστερόν, Ἄρμ, λέγε Πρὸς τ' ἀριστερόν—πλόν. Τοῦτ' ἐστὶ, πρὸς τὸ ἀριστερόν πλευρόν. Ἀλλὰ λέγε μᾶλλον, Τῇ ἀριστερᾷ—πλόν! Τοῦτ' ἐστὶ, λαβὲ τὸ ὄπλον τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ διότι αὐτὸ γεμιζόμενον διὰ ταύτης μόνης κρατεῖται. »

Τούτων ἀπάντων καταλληλότερόν ἐστὶ τὸ, Πρὸς τ' ἀριστερᾷ ἄρμ· οὕτως δ' ἐγγράπτο τὸ παράγγελλμα τοῦτο πρὶν ἢ τὸν βαυαρικὸν κανονισμόν εἰς τὴν ἡμετέραν φωνὴν μετενεχθῆναι· τίς δ' ὁ τῆς τοιαύτης τοῦ παραγγέλματος ἀλλοιώσεως λόγος ἄγνωστος ἐμοὶ τυγχάνει ὧν, ἑλληνικωτάτου ἅμα καὶ κοινού παρὰ τοῖς νῦν Ἕλλησιν ὄντος τοῦ Πρὸς τ' ἀριστερᾷ, τῶν ἀρχαίων τῷ πληθυντικῷ μᾶλλον χρωμένων ἀριθμῷ καὶ ἐνάριθρος, ἡμῶν δὲ Πρὸς τὰ δεξιὰ βλέπε, στὰ ἀριστερὰ πῆγαινε, στάσου, λεγόντων· ὀρθῶς οὖν τῷ τοῦ κανονισμοῦ παραγγέλματι τὸ

ἄρθρον ὀλοχαγὸς προσέθηκε· σπανίως γὰρ εὐρηται ἀνάρθως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐν τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ· καὶ εἰ μὲν τῇ ἀλλοιώσει ταύτη ἐνέμενον οὐκ ἂν εἶχον ἀντειπεῖν, ἀλλ', ὡς εἶωθε, καὶ ἄλλως γράψαι τὸ παράγγελλμα ἠβουλήθη, καὶ τὸν τρόπον τοῦτον προείλετο, πλήρη τὴν ἀλλοίωσιν τῶν παραγγελλμάτων ἐπιδιώκων φανερώς γινόμενος· « λέγε μᾶλλον τῇ ἀριστερᾷ—πλὸν, φησί, τοῦτ' ἔστι, λαβὲ τὸ ὄπλον τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ, διότι αὐτὸ, γεμιζόμενον διὰ ταύτης μόνης κρατεῖται » ἀλλὰ δι' αὐτὸ τοῦτο οὐκ οἰκεία τῇ παραγγελλομένη κινήσει ἢ φράσει, προστάσσεται γὰρ ὁ στρατιώτης ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερὰ μεταθεῖναι τὸ ὄπλον ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν, οὐχὶ δὲ, ὡς ὀλοχαγὸς ὑπέλαβε, τῇ ἀριστερᾷ λαβὼν αὐτὸ καὶ γὰρ κρατεῖ τοῦτο τῇ χειρὶ ταύτῃ πρὸ τοῦ παραγγέλματος τούτου.

§. 43. « Ἄντι τοῦ λάβετε βολὴν! λέγε λαβὲ—βολὴν! Παρτηρητέον δὲ ὅτι τῆς λέξεως, Βολή, ἢ παραλήγουσα βραχεῖά ἐστιν· ἀλλὰ λέγε καὶ λαβὲ—βλητόν! διότι αὐτὸ τὸ βλητόν, τὸ καὶ βλήμα λεγόμενον, ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλεσμα· « Βλήματα, βλητὰ, βέλη πάντα τὰ ἀφιέμενα » Πολυβ. ὄνομ. βιβλ. α. κεφ. 1. »

Ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ὅλον ὀλοχαγὸς καλέσαι βουλόμενος ἀντὶ τοῦ ὀνόματος, Βολή, τὰ ὀνόματα βλητόν ἢ Βλήμα προαιρούμενος δῆλος γίνεται, ἐν δὲ τῷ ἐπομένῳ § 44 φησὶ τάδε « Ἄντι τοῦ Διασχίσατε—βολὴν! λέγε Σχίσον—χάρτην! ἡ λέξις Βολή σημαίνει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ αὐτὸ τὸ βαλλόμενον, ἦτοι τὸ βλήμα, οὐ σημαίνει ὅμως καὶ τὸ χάρτινον φυσίγγιον (τὸ κοινῶς φυσέκιον), οὐ σχίζεται λοιπὸν τὸ βλήμα, ἀλλὰ τὸ χάρτινον φυσίγγιον » Πρὶν ἢ ἐπ' ἀμφοτέρων τούτων γνώμην ἀποφίνασθαι ἀναγκαῖον δοκεῖ μοι, ἵνα μὴ ταυτολογῶ, καὶ τὸν § 45 ἀντεγράψαι, ἔχει δὲ ᾧδε· « Ἄντι τοῦ Βολὴν ἐν κανόν! λέγε, εἰς κάννην—βολὴν! Ζῆτει δὲ τὴν σημασίαν τῶν προθέσεων ἐν τοῖς λεξικοῖς· Ἀλλὰ λέγε, εἰ βούλει, καὶ Βλήμ' εἰς—κάννην! Εἰς τὴν κάννην ἐμβάλλονται, ὡς γνωστὸν, τὸ τε βλήμα καὶ ἡ πυρίτις ἀλλ' ὅμως μόνον τὸ βλήμα (τῇ ἐνεργείᾳ βεβαίως τῆς πυρίτιδος) ἐπιφέρει

τὸ ζητούμενον ἀποτέλεσμα. Λέγε δὴ καὶ Ἐνθες—βολὴν! (τὸ δὲ Ἐνθες χρόνου ἐστὶν ἀορίστου τῆς προστακτικῆς τοῦ ἐντίθημι) ἢ καὶ Ἐνθες—βλητόν! »

Ὀχληρὸν μὲν ἢ τούτων ἀντιγραφή, ἀλλ' ὅμως οὐδὲ ἰῶτα παραλείπειν ἐθέλησα, δεδιὼς μὴ ὑποπτος τῷ λοχαγῷ γένομαι τὴν τῶν αὐτοῦ λόγων ἔννοιαν διαστρέψαι βουλόμενος, μᾶλλον δὲ μὴ ὀλοχαγὸς, τῆς ἐλαχίστης παραλείψεως, ὡς προφάσεως, ἐπιλαβόμενος, εἴπη τοσαῦτα ὅσα καὶ περὶ τοῦ, Οὐλαμὸς, ἐν τινι τῶν ἐφημερίδων ἐλάλησεν, οὐχ ὁμολογήσαι θέλων, ὅτι τὴν ἀττικὴν κλητικὴν ὡς ὀνομαστικὴν ἐν τοῖς τοῦ κανονισμοῦ παραγγελλμασιν ὑπολαβὼν, τὸ τοῦ κανονισμοῦ παράγγελλμα Οὐλαμὸς προσοχή, ὡς ἀσύνηκτον, εἰς Οὐλαμὲ πρόσεχε μετεποίησε.

Τὰ ὀνόματα τοίνυν Βλητόν, ἢ Βλήμα προσεζόμενος ὀλοχαγὸς, οὐ μόνον τὸ παράγγελλμα λάβετε—βολὴν ἀπόστατο, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπόμενον Διασχίσατε—βολὴν, « οὐ σχίζεται γὰρ τὸ βλήμα, φησὶν, ἀλλὰ τὸ χάρτινον φυσίγγιον. » Ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον ἐννοῶν λαβὲ—βλητόν, τοῦτ' ἔστι τὴν μολυβδίνην σφαῖραν, ἔγραψε, πῶς οὐκ ἔξεστι παραγγέλλειν Διασχίσατε—βολὴν, ἐκ τοῦ ὅλου τοῦ μέρους νοουμένου; Ὡσπερ γὰρ κελευόμενος ὁ παῖς ἄπτειν λύχνον, τῇ θρυαλλίδι, οὐχὶ δὲ τῷ λύχνῳ αὐτῷ, τὸ πῦρ προσεγγίσει, ἐκ τοῦ ὅλου τοῦ μέρους ἐννοουμένου, οὕτω καὶ ὁ στρατιώτης Διασχίσατε—βολὴν προστασόμενος, τὸ ἄνωθεν τῆς πυρίτιδος μέρος τοῦ φυσεκίου διασχίσει. Ἐτι δὲ ἐν τῷ παραγγέλματι Βλητόν ἢ Βλήμα εἰς κάννην, οὐ μόνον τὴν μολυβδίνην σφαῖραν ἐν τῇ κάννῃ εἰσάγει, ἀλλ' αὐτὴν τε καὶ τὸν ἀπολειφθέντα χάρτην καὶ τὴν πυρίτιδα. Τούτου δ' ἔνεκα καὶ τοῦνομα Βολή, τοῦ, Βλήμα, μάλιστα δὲ, τοῦ Βλητόν, ἀρμολιώτερον· ταῦτα γὰρ τὴν σφαῖραν μόνον σημαίνει, ἢ δὲ ὀνομασίᾳ Βολή τὴν ριπὴν κυρίως, τὴν τῆς πυρίτιδος ἐνεργείαν, ἢ μᾶλλον τὸ ὅλον τῆς συνθέσεως· ὡς ἡ λέξις, Φυσέκιον, ἦτις κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ τουρκικοῦ Φυσέκ, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώττῃ μετενεχθεῖσα, κατὰ δὲ τὰ Ἄτακτα Κοραῖ ἐκ τοῦ φυσίγγιον ὑποκορισ-

κοῦ τοῦ Φύσιγξ ἢ Φυσιγγη παραγομένη, αἰρετωτέρα εἶη ἂν, ὡς κοινῇ τοῖς πᾶσιν ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ, εἰ οὐκ ἄτοπον ἦν τὰ ἦδη ἐν χρήσει παραγγέλματα, ὥσπερ τοῦ λόγου περὶ συνωνύμων ὄντος, ἐπὶ τοιαύτῃ ἀκριβολογίᾳ μεταποιεῖσθαι. Ἄλλ' οὐχ οὕτως ἔχει καὶ περὶ τῆς λέξεως Κάννη, ἣν ὁ λοχαγὸς εἰσήγαγεν ἀντὶ τοῦ Κανόνι, ἐσφαλμένως γεγραμμένου ἐν τῷ κανονισμῷ Κανόν, οὔτε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὔτε παρὰ τοῖς νῦν Ἕλλησι σημασίαν ἔχοντος ἀρμοδίαν εἰς δῆλωσιν τῆς κάννης τοῦ ὄπλου. Ἀναγκαῖα τοίνυν ἡ διόρθωσις τοῦ Βολῆν—εἰς κανόνι, εἰς Βολῆν—εἰς κάννην, σμικρὸν ἀλλοιοῦσα τὸ παράγγελμα, οὐ γὰρ πολὺ διαφέρουσι τὴν φωνὴν ἀλλήλων αἱ δύο αὐται λέξεις.

§. 46. Ἀντὶ τοῦ Ἐφελκύσατε! ὄβελόν! λέγε, Ἐλξαι βάρβδον! Ἡ δὲ λήγουσα τῆς λέξεως βάρβδον βραχεῖά ἐστίν. Οἱ προπάτορες ἡμῶν ἔλεγον «Εἶφος ἔλκομαι.»

Ἀντὶ τοῦ Ἐφελκύσατε Ἐλξαι γράφας ὁ λοχαγὸς τῶν δὲ ἐκ τῆς Ἰλιάδος εἰχῶν μέμνηται.

«Ἔως ὁ ταυθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.»

«Ἐλκετοδ' ἔκκολεοῖ μέγα ξίφος ἦλθε δ' Ἀθήνη» «Οὐρανόθεν.»

Τοῦ ῥήματος ἔλκω ἐν τῇ ἐνεργητικῇ φωνῇ καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως οὐκ ἀχρήστου ὄντος, τὴν αὐτὴν δ' ἔχοντος σημασίαν ὡς καὶ ἐν μέσῃ διαθέσει καὶ ἄνευ τῆς προθέσεως ταύτης, ἄτοπος ἢ ἐν τούτοις ἀλλοιώσις τοῦ παραγγέλματος, τοῦ τῶν Ὀμηρικῶν δὲ εἰχῶν κύρους ἐδεῖτο ἂν ὁ λοχαγὸς, εἰ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐν χρήσει κοινῇ ἐλκῶ ἢ ἐλκω ἀντισηγὴν ἐτέραν λέξιν κοινῶς μὲν εὐχρηστον, οὐχὶ δὲ καὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν λογογράφων, ὅπως τὴν ἀρχαιοτάτην ἑλληνικὴν αὐτῆς καταγωγὴν ἀποδείξειαι. Ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφελκύσατε τὸ ἔλξαι γράφας, ἀχρήστῳ πάντῃ παρ' ἡμῖν ἐχρήσατο χρόνῳ, ἐν δὲ τῇ μέσῃ διαθέσει καὶ τῇ σημασίᾳ ταύτῃ καὶ παρὰ τοῖς λογογράφοις, καὶ τοι ἐν τῇ ἐνεργητικῇ φωνῇ καὶ παρ' Ὀμήρῳ εὐρηται.

«Ἐλκε δ' ὄμοῦ γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεῦρα βόεια» Ἰλ. Δ'. 122.

«Τὸν ῥ' ἐπὶ πῆχει ἐλών, ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε» Ὀδ. φ. 119.

Ἔτι δὲ οὐδὲ περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ὁ λόγος, διαφέρει γὰρ τὴν χρῆσιν τὸ τοῦ Ἀχιλλέως ξίφος τῆς κατὰ τὸν λοχαγὸν βάρβδου τοῦ ὄπλου. Οὐ καταληπτότερα δὲ γίνεταί τὰ παραγγέλματα τῇ χρήσει τῶν μέσων ἀορίστων πρώτων, ἢ δευτέρων, καὶ ἐν τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ ὡς Προβαλοῦ, Μεταβαλοῦ, Παῦσαι, (ἢ Παύσαι) κατὰ τὴν γραμματικὴν τοῦ λοχαγοῦ, Ἐλξαι καὶ τῶν τούτοις παραπλησίον, ἀλλὰ τῇ χρήσει λέξεων ἀρχαίων, αἱ καὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις καταληπταί, ἅτε σμικρὸν διαφέρουσαι τῶν ἐν χρήσει κατὰ μετὰθεσιν καὶ ἐναλλαγὴν τῶν γραμμάτων βαρβάρων οὐσῶν, οἷον Ἐκβάλετε τὸν ὄβελόν ἀντὶ τοῦ Ἐθγάλετε, καὶ μὴν ἄτοπος καὶ ἡ τοιαύτη μεταποίησις παραγγέλματος οὐδὲ σολοῖκου, οὐδὲ βαρβάρου ὄντος.

Οὐ τῇ μεταβολῇ δὲ τοῦ Ἐλξαι ὁ λοχαγὸς ἠρέκεσθη, ἀλλ' ἔδοξεν αὐτῷ καὶ τὸν ὄβελόν βάρβδον καλέσαι, εἰπὼν τάδε· «Ἡ δὲ ὀνομασία ὄβελος, οὐκ ἔστι προσφυής· διότι ὄβελός ἐστιν, ἢ κοινῶς λεγομένη σούβλα· τὸ δὲ ὄργανον, περὶ οὗ πρόκειται, χρησιμεύει εἰς τὸ ἐμβάλλειν τὸ φυσιγγιον εἰς τὴν κάννην, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸ τρυπᾶν αὐτό. Ἄρα, ἡ ὀνομασία βάρβδος, προσφυστέρα. Πρὸς δὲ τούτοις συμφωνοῦσι πρὸς ταύτην ἦτε Γαλλικὴ ὀνομασία *baguette*, καὶ ἡ Γερμανικὴ *Ladstock*, καὶ αὐτὴ ἡ τοῦ λαοῦ Βέργα· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀνωτέρω παραγγέλματος λέγε, εἰ βούλει, καὶ βάρβδον—λαβέ! διότι λαμβάνεις αὐτὴν τῇ χειρὶ!» Ὁ λοχαγὸς ἀποσκορακίσας τὸ παράγγελμα Κεφαλῆ—δεξιᾶ, ἅτε αὐτολεξεί εἰς τοῦ γαλλικοῦ *Tête-à droite* εἰς τὴν ἡμετέραν μετενεχθὲν φωνὴν οὐ τὴν αὐτὴν παρέχει ἔννοιαν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ Βλέψον ἐπὶ δε-ξιά γράφας, εἶτα δι' εὐτραπέλων φράσεων δίκην παραδειγμάτων ἐν τινι τῶν ἐφημερίδων σκώψας τὴν κατὰ τῆς ἀντεισαγωγῆς ταύτης γενομένην ἐπίκρισιν, αὐτὸς οὗτος προσφυστέρα φησὶν εἶναι τὴν λέξιν βάρβδος, ἅτε τῶν τε Γάλλων καὶ Γερμανῶν τῇ ταυτοσήμῳ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν φωνῇ χρωμένων λέξει, καὶ τοι τῆς λέξεως *Tête* ἐν τούτῳ τῷ παραγγέλματι οὐ μεταφορικὴν ἀλλὰ τὴν κυρίαν ἐχούσης σημασίαν· καὶ γὰρ δι' αὐτῆς

τὴν κεφαλὴν τοῦ στρατιώτου βούλεται ὁ προστάσων σημαίνειν, οὐχὶ δὲ μεταφορικῶς, ὡς ἐν τῷ παραγγέλματι *Tête de colonne*, ἐν ᾧ τὸ τῆς φάλαγγος μέτωπον δηλοῦται τῇ λέξει ταύτῃ. Καὶ μὴν ἐν τούτῳ τῷ παραγγέλματι ἔδοξε τῷ λοχαγῷ τὴν λέξιν Κεφαλὴν τηρῆσαι. Τὸ δ' ἄτοπον τοῦτο παραδόξως ἠτιολόγησεν εἰπὼν ὅτι, ὅπως μὴ ἐκ τῆς ταυτότητος τοῦ Κεφαλῆ—δεξιᾶ τῷ Κεφαλῆ—τῆς φάλαγγος σύγχυσις προκύπτῃ, ἐν τούτῳ τὴν λέξιν Κεφαλῆ ἐτήρησε τὸ δὲ Κεφαλῆ—δεξιᾶ εἰς Βλέψον ἐπι—δεξιᾶ μετέβαλεν. Ἐτι δὲ, «Ὁβελός ἐστιν ἡ κοινῶς λεγομένη σούβλα,» φησὶν ὁ λοχαγός· τὸ δὲ ὄργανον, περὶ οὗ πρόκειται χρησιμεύει εἰς τὸ ἐμβάλλειν τὸ φυσίγγιον εἰς τὴν κάννην οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸ τρυπᾶν. » Ἄλλ' εἰ οὐκ οἰκεία ἡ λέξις Ὁβελός, εἰς παράστασιν τοῦ ὄργάνου τούτου, τῆς βολῆς οὐ διαπερωνωμένης, οὐδ' ἡ λέξις, *Ῥάβδος*, ἄρμωδια τῆς βολῆς οὐ ραβδιζομένης. Ἐπεὶ δὲ ἀμφότερα τὰ ὀνόματα ταῦτα οὐκ ἐμφαίνει τὴν τοῦ ὄργάνου ἐνέργειαν, αἰρετέον ἐκεῖνο ὅπερ μᾶλλον τοῦ ἐτέρου τὸ σχῆμα παρίστησι· τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ Ὁβελός, τοῦ ὄργάνου τούτου τοσοῦτον ὁμοίου ὄντος τὸ τε σχῆμα καὶ τὴν ὕλην τῷ ὀβελῷ, ὥστε τούτῳ ἀντ' ἐκείνου ἐσθ' ὅτε χρῆσθαι. Καὶ μὴν οὐ διὰ τοῦτο ἀποβλητέον εἴη ἂν τὸ *Ῥάβδος*, εἰ ἀντὶ τοῦ, Ὁβελός, ἐν τῷ κανονισμῷ ἐτύγγανεν ὄν ἀμφοτέρων γάρ τῶν ὀνομάτων τούτων ἡ χρῆσις οὐδὲ βαρβαρισμὸς οὐδὲ σολοικισμὸς· τὸ δὲ τούτοις καὶ τοῖς τοιούτοις κατατρίβειν τὸν χρόνον σχολαστικῶν. Περὶ δὲ τοῦ *Ῥάβδον* - λαβεῖ! ἐρωτᾶν εἰκὸς εἰ οὐ σαφέστερον τὸ Ἐφελκύσατε ὀβελόν; καὶ γὰρ οὐ δυνατόν ἐφελκύσαι καὶ μὴ λαβεῖν τῇ χειρὶ τὸν ὀβελόν, ἐξὸν λαβεῖν αὐτὸν καὶ μὴ ἐφελκύσαι, ἐν τούτῳ ὑπονοουμένου τοῦ λαβεῖν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τῷ λαβεῖν τοῦ Ἐφελκύσαι.

§. 47. « Ἀντὶ τοῦ ὀβελισμὸς, λέγε, ἐμβολισμὸν! ἤτοι τέλεσον, ποίησον ἐμβολισμὸν. »

Περὶ τοῦ ὀβελισμὸς οὐ ταῦτα εἰπεῖν εἰκὸς, ὅσα καὶ περὶ τοῦ ὀβελός εἴρηται μοι, καὶ γὰρ τῆς λέξεως ταύτης ἡ χρῆσις τὴν ἐνέργειαν δηλοῦσα σολοικισμὸς ἐστίν, οὐ διαπερωνωμένης, ἀλλ'

ἐμβαλλομένης τῆς βολῆς. Οὐ χρὴ δὲ τῇ αἰτιατικῇ χρῆσασθαι, ἐξὸν ὑπονοεῖν ἐν τῇ ὀνομαστικῇ τὸ, Γενέσθω ἢ Ἔστω, ὡς ἐν τῇ αἰτιατικῇ τὸ, Τέλεσον ἢ Ποίησον κατὰ τὸν λοχαγόν. Δοκεῖ δὲ μοι ὅτι τοιοῦτον ἐτύγγανεν ὄν πρότερον τὸ παράγγελμα οἷον τῷ λοχαγῷ γέγραπται, τὸ δὲ ὀβελισμὸς οὐχ ἄρμωδιον. Οὐ μὴν ἀλλὰ ἐλάχιστον διαφερόντων τῇ φωνῇ τῶν ὀνομάτων τούτων πρὸς ἄλληλα, ἥκιστα ἀλλοιούμενον ἔοικε τὸ παράγγελμα τῇ μεταθέσει τοῦ ἔπιλον καὶ τοῦ ὀμικρον, (ἢ ὀμικροῦ,) κατὰ τὴν τοῦ λοχαγοῦ γραμματικὴν, καὶ τῇ προσθήκῃ τοῦ μί..

§. 48. Ἀντὶ τοῦ Ἀναθέσατε—ὀβελόν! λέγε, Τὴν *Ῥάβδον*—θές! Ἀλλὰ λέγε καὶ Ἄρμωσον—*Ῥάβδον*!

Περὶ μὲν τοῦ πρώτου τοῦ παραγγέλλειν τρόπου ἀντὶ τοῦ Ἀναθέσατε—ὀβελόν! οὐδένα λόγον ποιῶμαι ἵνα μὴ ταυτολογῶ· τὸ δ' Ἄρμωσον—πλόν! ἁρμονικὸν ὄντως, ἀλλ' οὐκ οἰκείον αὐτῶς εἰς δήλωσιν τῶν παραγγελλομένων, καὶ γὰρ αὐτὸν ἤρμοσεν ἐν τῇ ἐγκοπῇ ὁ τὸ ὄπλον κατεργασάμενος τεχνίτης, ὡσαι δ' αὐθις ἐν τῇ ἐγκοπῇ τὸν ὀβελόν ὁ στρατιώτης προστάσσεται τῷ παραγγέλματι Ἀναθέσατε—ὀβελόν!

ἵνα μὴ τῇ ταυτολογίᾳ ὀχληρὸς τοῖς ἀναγνώσταις γένωμαι, περὶ ἐνός ἐτι ἐκ τῆς ὀπλαστίας καὶ τοῦ γερμίζειν ὑπολειπομένων παραγγελλμάτων ἀποφανοῦμαι, ἔστι δὲ τὸδε. Πρόκλινον—πλόν! Ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κανονισμῷ Καταβιάσατε—ἄρμ!

Ἀνάγκης οὕσης βραχέα ὡς οἷόν τε εἶναι τὰ παραγγέλματα, δεῖ χρῆσθαι εἰς ἔκφρασιν τούτων λέξεσιν, αἷς ἦττον δύσληπτα ἢ ἀσαφῆ ἔσται. Οὐ τοίνυν τὸ Πρόκλινον, ἀλλὰ τὸ Καταβιάσατε τὴν κυριωτέραν τῶν κινήσεων δηλοῦν, καταληπτότερον ποιεῖ τὸ παράγγελμα· ἡ τοῦ ὄπλου γὰρ καταβίβασις προουργιαίτερα καὶ πρώτη τυγγάνει οὔσα, ἡ δὲ πρὸς τὰ πρόσω τοῦ στομίου τοῦ ὄπλου σμικρὰ κλίσις, ἣν τὸ Πρόκλινον ἐμφαίνει, ὡς καὶ ἡ ταύτη ταυτόχρονος πρὸς τὰ ὀπίσω τοῦ κοπάνου οὐ μόνον δευτερεύουσι τῇ καταβίβασει, ἀλλὰ καὶ φύσει παρέπονται. Ἐτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ πάνυ εὐχρηστον τὸ Κλίνον μετὰ τῆς πρὸ καὶ,

μεταβατικὴν ἔχον τὴν σημασίαν. Τὸ δὲ Καταβιάσατε μικρὸν διαφέρειν τοῦ κατὰ παραφθορὰν τούτου Καταβιάσατε κατὰ πτόν καὶ εὐμαθὲς γίνεταί. Τοιούτου οὖν ὄντος τοῦ Καταβιάσατε τίνος ἕνεκα ὁ λοχαγὸς τοῦτο μὲν ἀπόσατο, τὸ δὲ Πρόκλινον ἀντείσῃγαγεν; εἰ οὐ προέθετο πάντα τὰ ἐν χρῆσει παραγγέλματα ἐκποδῶν ποιήσασθαι; Διὸ οὐκ ἄτοπον τεκμαίρεσθαι ὅτι λογικώτερον εἶποι ἂν εἶναι τὸ Καταβιάσατε, εἰ ἀντὶ τούτου τὸ Πρόκλινον ἐτύγγαγεν ἐν τῷ κανονισμῷ ὄν. Οὐ μόνον δὲ τὰ ἐν χρῆσει παραγγέλματα μεταποιῆσαι ἠβουλήθη, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄχρηστα ἤδη καταστάντα ὡς τὸ Ἀνορθώσατε ἄρμ! Ὄρθωσον ἴπλόν ἢ Ὄρθὸν ἴπλόν γράφας, καὶ τοι τῆς ἀνὰ προθέσεως οὐ πλεοναζούσης, ἀλλὰ πάνυ ἀρμοδίως τῷ ῥήματι προστεθείσης, τοῦ στρατιώτου προστασσομένου ἐκ πλαγίου εἰς ὄρθον ὡς εἶχε πρότερον ἀποκαταστήσαι τὸ ὄπλον, οὐκ ἔγραψε δὲ μόνον τὸ Ὄρθωσον ἴπλόν, ἀλλὰ καὶ τὸ Ὄρθὸν ἴπλόν, ὅπως, ὡς ἔμοι γε δοκεῖ, οὐ μόνον ὁμοιοκαταληκτῇ τὸ σαφηνιστικὸν τῷ ἐκτελεστικῷ, ἀλλὰ καὶ τὸν τόνον ἔχῃ ἐν τῇ ληγουσῇ ὡς ἐκεῖνο, ἀρμονικὸν δὲ οὕτω γενόμενον τὸ παράγγελμα, τῶν τε στρατιωτῶν τὴν ἀκοὴν τέρπει, καὶ εὐμαθὲς γίνεταί ὡς οἱ ὁμοιοκαταληκτοῦντες στίχοι. Καὶ κατὰ τούτων τοίνυν τὰ βέλη ἀφῆκεν ὡς περ οἱ ἔχθιστοι τῶν πολεμίων, τὸ αὐτῶν πάθος κορέσοντες, παίειν διὰ μαχαιρῶν τὰ τῶν ὑπαντίων πτώματα οὐκ ἀπαξιούσιν. Ἐπαυσε δ' ἂν, ὡς εἰκόσ, τὸν κατὰ τῶν ἐν τῷ κανονισμῷ παραγγελλμάτων τοσοῦτον λόγον, εἰ ἠπίστατο ὅτι τούτοις ἐξησκήθη καὶ τούτοις ἐχρήσατο ὁ στρατὸς ἐν τῷ ἱερῷ ἀγῶνι, οὐδ' ἀπεκάλεσε ταῦτα κακόζηλα κακόφωνα ἀσαφέστατα καὶ βάρβαρα, χλευάζων οὕτω τοὺς συντάκτας, ὧν τὴν μνήμην μάλλον σέβεσθαι ὀφείλουσι καὶ οἱ μὴ τοῦ ἀγῶνος μετασχόντες.

Μεταβαίνων ἤδη εἰς τὴν παράθεσιν τῶν ἐπομένων παραγγελλμάτων τοῦ λοχαγοῦ πρὸς τὰ τοῦ κανονισμοῦ, δὲν θέλω γράψαι μὲ τὸ αὐτὸ ὕφος, διότι μὴ δυνάμενος νὰ μιμηθῶ τὸ τοῦ λοχαγοῦ, ἐνῶ δὲν ἀπαλλάττω τοὺς ἀναγνώστας ἀπὸ τῆς ὀχληρᾶς

ἀναγνώσεως ἕνεκα τῆς ἀνομοιότητος τοῦ ὕφους, μάτην ἐκτίθειμαι εἰς τὸν μυκτηρισμὸν τῶν λογίων. Θέλω δὲ ἐξελέγξει ἐκ τῶν παραγγελλμάτων τούτων ὅσα κρίνω ἄξια ἐλέγχου διὰ τινὰ αἰτίαν, ἢ διότι ἐπιφέροντα μικρὰν ἀλλοίωσιν εἰς τὰ τοῦ κανονισμοῦ λογισθῶσιν ἴσως παραδεκτέα, καὶ τοι μὴ ἐκφράζοντα τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν παραγγελλμάτων, ἢ ἀνατρέποντα τὴν μέθοδον, δι' ἧς ἐλαττοῦται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνομοίων παραγγελλμάτων, ὅπερ συντείνει τὰ μέγιστα εἰς τὴν εὐκολον κατάληψιν τῶν παραγγελλόμενων καὶ τὴν ταχεῖαν μάθησιν τῶν παραγγελλμάτων, περὶ οὗ ὀλίγον, ὡς φαίνεται, ἐφρόντισεν ὁ λοχαγός. Ἐν τῷ οἰκίῳ τόπῳ θέλω ἀποδείξει σαφέστερα ὅτι ἐν συντόμῳ λέγω ἐνταῦθα διὸ ἄρχομαι ἤδη τοῦ ἔργου. (Ἀκολουθεῖ).

Ἐφesis κατ' ἀποτάξεως.

Ἐν τῷ γαλλικῷ στρατῷ ὁ ἀνθυπίαρχος τῶν Καραβινοφόρων Κ. Ἀμὺ, παραπεμφθεὶς εἰς Ἀνακριτικὸν Συμβούλιον ἕνεκα παραπομάτων ἀφορώντων τὴν στρατιωτικὴν τιμὴν, καὶ καταδικασθεὶς παρ' αὐτοῦ, ἐτέθη εἰς ἀπόταξιν δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος τῆς 30 Νοεμβρίου π. ε. Νομίζων λοιπὸν οὗτος ὅτι εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεώς του παρεβιάσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου οἱ περὶ τούτου ἀπαιτούμενοι τύποι, προσέφυγεν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας καὶ ἐζήτησε τὴν ἀκύρωσιν τοῦ θέσαντος αὐτὸν εἰς ἀπόταξιν αὐτοκρατορικοῦ Διατάγματος.

Τὸ ἐν τῷ Συμβουλίῳ τῆς Ἐπικρατείας ἀμφισβητούμενον διοικητικὸν τμήμα, παραδεχθὲν τὴν αἴτησιν τοῦ εἰρημένου ἀνθυπίαρχου, καὶ ἐξετάσαν τοὺς περὶ ἀκυρώσεως τοῦ εἰρημένου αὐτοκρατορικοῦ Διατάγματος λόγους, ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν αὐτοῦ, ἥτις κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν ἐξεδόθη ὡς ἔπειτα. Παρ' ἡμῖν δὲ, καταργηθέντος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, κατὰ τὸ ς'. ψήφισμα τῆς Συνελεύσεως τῆς 3. Σεπτεμβρίου, αἰ ταιαύτης φύσεως ὑποθέσεις ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια.

« ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΕΛΕΩ: ΘΕΟΥ κλ.

« Ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ τμήματος τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ, λαβόντες ὑπ' ὄψιν

1) Τὴν ἀναφορὰν τοῦ Κ. Ἀμύ, ποτὲ ἀνθυπάρχου τοῦ 2ου συντάγματος τῶν Καραβινοφόρων, κατὰ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Διατάγματος τῆς 30. Νοεμβρίου τοῦ 1859 ἔτους, δι' οὗ, συνεπέα γνωμοδοτήσεως τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου, ἐτέθη οὗτος εἰς ἀπόταξιν διὰ παραπτώματα ἀφορῶντα τὴν στρατιωτικὴν τιμὴν, καταχωριθεῖσαν εἰς τὰ βιβλία τοῦ Γραφείου τοῦ Ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ τμήματος τοῦ ἡμετέρου Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τῆ 23 Φεβρουαρίου τοῦ 1860 ἔτους, καὶ δι' ἧς ἐξαιτεῖται τὴν ἀκύρωσιν τοῦ μνησθέντος Διατάγματος καὶ τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1859, καὶ τὴν παραπομπὴν του εἰς ἄλλο Ἀνακριτικὸν Συμβούλιον ὅπως ἐνεργηθῆ νέα καὶ τακτικὴ ἀνάκρισις, διότι ἀτάκτως διεξήχθη ἡ ὑπόθεσις, καὶ παρεβιάσθησαν πρὸς βλάβην τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως

Α'. Τὸ ἄρθρον 326 τῆς Ποιν. Δικονομίας, τὸ ἐπιτρέπον τὴν ἐκ νέου ἐμφάνισιν καὶ ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων κατ' αἴτησιν τοῦ ἐνοχοποιουμένου, καὶ

Β'. Τὰς εἰδικὰς διατυπώσεις τῆς Πολιτ. Δικονομίας, περὶ ἀναγνωρίσεως τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων.

2) Τὴν προσβληθεῖσαν ἀπόφασιν καὶ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου τῆς 1. Νοεμβρίου 1859.

3) Τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἡμετέρου Ἰπουργοῦ εἰς τὴν περὶ προσφυγῆς ἀναφορὰν τὴν κοινοποιηθεῖσαν εἰς αὐτὸν, καὶ δι' οὗ ἐξαιτεῖται ὅπως ἀπορρίψωμεν τὴν μνησθεῖσαν προσφυγὴν, διότι τὸ Ἀνακριτικὸν Συμβούλιον συνεμορφώθη ἀκριβῶς μετὰ τὰς διατυπώσεις τὰς περιεχομένας εἰς τὸ ἀπὸ 21 Μαΐου 1836 Διάταγμα περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου περὶ Καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν.

4) Τὴν ἀνταπάντησιν τοῦ Κ. Ἀμύ (καταχωριθεῖσαν τῆ 11

Ἰουνίου 1860), προτείνοντος, ἐκτὸς τῶν ἄνω ἐκτεθέντων λόγων, καὶ τὴν παραβίασιν τῶν ἀρθρῶν 2. καὶ 11. τοῦ μνησθέντος Διατάγματος τῆς 21. Μαΐου τοῦ 1836.

α.) Διότι τὸ Ἀνακριτικὸν Συμβούλιον κακῶς ἐσχηματίσθη, μὴ λαβόντος μέρος ἀξιωματικοῦ ὁμοιοβάθμου αὐτοῦ, καὶ

β.) Διότι πρὸ τῆς ἐμφανίσεώς του ἐνώπιον τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου, δὲν ἔλαβε γνῶσιν τοῦ ἀντικειμένου, περὶ οὗ ἐπρόκειτο νὰ ἐξετασθῆ, καὶ ἰδίως περὶ τῶν ἀνωνύμων ἐπιστολῶν τῶν εἰς αὐτὸν ἀποδοθεισῶν.

5) Τὰ λοιπὰ ἐν τῷ φακέλλῳ σχετικὰ τῆς ὑποθέσεως ἐγγράφα.

6) Τὸν νόμον τῆς 19. Μαΐου 1854 περὶ Καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν, καὶ ἰδίως τὸ ἄρθρον 13. ὀρίζον οὕτω: « Ἡ ἕνεκα πειθαρχικῶν λόγων μετὰθεσις εἰς ἀπόταξιν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ, καὶ ἐν ἀργίᾳ ἀξιωματικῶν ἀποφασίζεται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἐπὶ τῆ ἐκθέσει τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ἰπουργοῦ, στηριζομένης εἰς τὴν γνωμοδότησιν Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου, τοῦ ὁποῖου ἡ σύνθεσις καὶ ἡ διαδικασία θέλουσιν προσδιορισθῆ διὰ διοικητικὸ κανονισμοῦ.»

7) Τὸ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ Καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμου, Διάταγμα τῆς 21. Μαΐου 1836.

Ἀχροασθέντες τὸν εἰσηγητὴν Κ. Πασχάλην, ἀναπτύξαντα τὴν ἔκθεσίν του, τὸν Δουβοῶ συνήγορον τοῦ Κ. Ἀμύ, ἐκθέσαντα τὰς παρατηρήσεις του καὶ τὴν γνώμην τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Πασχάλη, ἐπιτρόπου τῆς Κυβερνήσεως.

Σκεφθέντες κατὰ τὸν νόμον ἐπὶ τοῦ λόγου ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν ὁμοιοβάθμων τοῦ ἐνοχοποιουμένου ἀποτελεῖ μέρος τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ Κ. Ἀμύ, ὁ Κ. Θωμᾶς, μέλος τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συνεδριάσεως εἶχε προβιβάσθῃ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ.

Ἐπειδὴ μ' ὅλον ὅτι ὁ Κ. Θωμᾶς προβιβάσθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ τὴν 31. Ὀκτωβρίου τοῦ 1836, δὲν εἶχε μ' ὅλα

ταῦτα παύσει νὰ ἐξασκή οὗτος κατὰ τὴν 1. Νοεμβρίου τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, καὶ ὡς τοιοῦτος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου τῆς τελευταίας ταύτης χρονολογίας.

Ἐπὶ τοῦ λόγου ὅτι ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 11. τοῦ μνησθέντος Διατάγματος δὲν ἔλαβε γνώσιν ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ, πρὸ τῆς ἐμφανισεῶς του ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου, περὶ τοῦ ἀντικειμένου δι' οὗ ἐφέρετο ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τούτου καὶ ἰδίως τῶν εἰς αὐτὸν ἀποδοθεισῶν ἀωνύμων ἐπιστολῶν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου προκύπτει ὅτι ὁ Κ. Ἀμύ δὲν ἐπρότεινεν οὐδ' ἰσχυρίσθη ὅτι ἠγνόει τὸ ἀντικείμενον, περὶ τοῦ ὁποίου παρεπέμφθη εἰς τὸ Ἀνακριτικὸν Συμβούλιον, ἐξάγεται μάλιστα ὅτι ἀνεδέχθη τὸν ἀγῶνα καὶ ἀνέπτυξε τοὺς λόγους τῆς ὑπερασπίσεώς του ἐπὶ τῶν ἀποδοθεισῶν εἰς αὐτὸν πράξεων καὶ αἰτιάσεων.

Ἐπειδὴ προκύπτει ἐπίσης ἐκ τῆς ἀνακρίσεως ὅτι τὰ γεγονότα ταῦτα, καὶ ἰδίως αἱ εἰς τοῦτον ἀποδοθεῖσαι ἀωνύμοι ἐπιστολαί, γνωστὰ ἦσαν εἰς αὐτὸν καὶ πρὸ τῆς ἐμφανισεῶς του ἐνώπιον τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου.

Ἀκούσαντες καὶ τὴν γνώμην τοῦ τμήματος περὶ τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ τοῦ ἡμετέρου Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀποφασίζομεν

1) Τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀναφορᾶς τοῦ Κ. Ἀμύ.

2) Οἱ ἡμέτεροι ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργοὶ θέλουσιν ἐκτελέσει τὸ παρὸν Διάταγμα.

Ἐγκρίνεται τῇ 16. Αὐγούστου 1860.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ.

Συνέχεια περὶ στρατιωτικῆς φιλολογίας.

Ἐν τῷ ἀριθμῷ 21 τοῦ φύλλου μας δημοσιεύσαντες τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα στρατιωτικὰ συγγράμματα, παρελείψαμεν τὰ κατωτέρω ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ νῦν ταγματάρχου Κ. Κωνσ. Ἄξελου, ὧν τὸ δεύτερον περιποιεῖ αὐτῷ πολλὴν τιμὴν ὡς ὑπερασπίσαντι θαρραλέως καὶ εὐλόγως τὰ δίκαια τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Χρῆε τῶν ὁδηγῶν, μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

Σκέψις περὶ στρατιωτικοῦ βαθμοῦ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1860.

Ἀριθ. 17254.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ.

Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καθεδρῶν καὶ τῆς δικαιοδοσίας τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων τοῦ βασιλείου.

ΟΘΩΝ κτλ.

Ἰδόντες τὰ ἄρθρα 2 καὶ 24 τοῦ ἀπὸ 19 Μαΐου 1860 στρατιωτικοῦ ποινικοῦ κώδικος, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἡμετέρου Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ἀποφασίζομεν καὶ διατάττομεν τάδε· Ἄρθρον 1. Ἐκ τῶν δύο διαρκῶν στρατοδικειῶν, τὸ μὲν θέλει ἔδρευεῖ ἐν Ἀθήναις, τὸ δὲ, ἐν Ναυπλίῳ, καὶ τὸ ἀναθεωρητικὸν στρατοδικεῖον, ἐν Ἀθήναις.

Ἄρθρον 2. Ἡ δικαιοδοσία τοῦ μὲν ἐν Ναυπλίῳ διαρκοῦς στρατοδικεῖου ἐκτείνεται ἐφ' ἅπαντας τοὺς πέντε νομοὺς τῆς Πελοποννήσου, ὡς καὶ εἰς τὸν Νομὸν Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, τοῦ δὲ ἐν Ἀθήναις, ἐφ' ἅπαντας τοὺς λοιποὺς τέσσαρας Νομοὺς, ἦτοι Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος, Εὐβοίας καὶ Κυκλάδων.

Ἄρθρ. 3. Διορίζομεν τοῦ μὲν ἐν Ἀθήναις διαρκοῦς στρατοδικεῖου Πρόεδρον τὸν μέχρι τοῦδε ὑποφρούραρχον Ἀθηνῶν ἀντισυνταγματάρχην τοῦ ἵππικοῦ Δημήτριον Σούτσον·

Βασιλικὸν ἐπίτροπον, τὸν ταγματάρχην Κωνσταντῖνον Ἄξελον, μετατιθέμενον ἐκ τοῦ 1 Τάγματος τοῦ Πεζικοῦ.

Βασιλικὸν ἀντεπίτροπον, τὸν ὑπολοχαγὸν τοῦ πυροβολικοῦ Ἡρακλῆν Πετμεζᾶν, μετατιθέμενον ἐκ τοῦ Τάγματος τοῦ Πυροβολικοῦ.

Εἰσηγητὴν τὸν λοχαγὸν 1 κλάσεως τοῦ Πεζικοῦ Δημήτριον Δεληγιάννην, μέχρι τοῦδε διεκπεραιωτὴν τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργείου.

Ἀντεισηγητὴν, τὸν ὑπολοχαγὸν τοῦ Πεζικοῦ Ἐμμανουὴλ Χατοῦ Γεωργίου, μέχρι τοῦδε ἀντεισηγητὴν τοῦ 2 διαρκοῦς στρατοδικεῖου.

Γραμματέα δὲ τὸν Ἄνδρέαν Σκουπίτζαν.

Τοῦ ἐν Ναυπλίῳ διαρκοῦς στρατοδικείου·

Πρόεδρον, τὸν Ἀντισυνταγματάρχην τοῦ ὑλικοῦ τοῦ Πυροβολικοῦ Σκιπίωνα Φωντάναν, μέχρι τοῦδε πρόεδρον τοῦ αναθεωρητικοῦ στρατοδικείου.

Βασιλικὸν ἐπίτροπον, τὸν Ταγματάρχην τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς Νικόλαον Τζαλακώσταν, μέχρι τοῦδε προϊστάμενον τῆς μοιραρχίας Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας.

Βασιλικὸν ἀντεπίτροπον, τὸν λοχαγὸν 1 κλάσεως τοῦ Πεζικοῦ Γρηγόριον Γούσιον, μέχρι τοῦδε ἀντεισηγητὴν τοῦ 1 διαρκοῦς στρατοδικείου.

Εἰσηγητὴν, τὸν μέχρι τοῦδε ἐν ἀργίᾳ χαρακτηρισμένον Ταγματάρχην Ἰωσήφ Ἀλμυράντην, ὀνομάζοντες αὐτὸν πραγματικὸν Ταγματάρχην, καὶ ἀνακαλοῦντες αὐτὸν εἰς ἐνέργειαν.

Ἀντεισηγητὴν, τὸν λοχαγὸν 2ας κλάσεως τοῦ Πυροβολικοῦ Σπυρίδωνα Παναγιωτόπουλον, μέχρι τοῦδε ἀντεισηγητὴν τοῦ 2 διαρκοῦς Στρατοδικείου.

Γραμματέα δὲ, τὸν ἀνθυπασιπιστὴν τοῦ Πεζικοῦ Ἀπόστολον Λεονάρδον, μέχρι τοῦδε γραμματέα τοῦ 2 διαρκοῦς στρατοδικείου.

Ἄρθρ. 4. Διριζομεν ὡσαύτως τοῦ αναθεωρητικοῦ Στρατοδικείου.

Πρόεδρον, τὸν ὑποστράτηγον Εὐστράτιον Πίσσαν, μέχρι τοῦδε φρούραρχον Ναυπλίου.

Βασιλικὸν Ἐπίτροπον, τὸν ταγματάρχην τῶν Γενικῶν ἐπιτελῶν Πέτρον Γεννατᾶν, μέχρι τοῦδε εἰσηγητὴν τοῦ 2 διαρκοῦς στρατοδικείου, προβιβαζόμενον ἀντισυνταγματάρχην.

Μέλη, τὸν ἀντισυνταγματάρχην τοῦ ὑλικοῦ τοῦ πυροβολικοῦ Ζηνόθειον Χαρμόλαον, μέχρι τοῦδε πρόεδρον τοῦ 2 διαρκοῦς Στρατοδικείου, προβιβαζόμενον συνταγματάρχην.

Τὸν ταγματάρχην τοῦ ὑλικοῦ τοῦ πυροβολικοῦ Στέλιον Λυκούδη, μέχρι τοῦδε φρούραρχον Χαλκίδος, προβιβαζόμενον ἀντισυνταγματάρχην.

Τὸν Ταγματάρχην τῶν Γενικῶν ἐπιτελῶν Ἰωάννην Γ.Μωλλᾶν.

Τὸν ταγματάρχην τοῦ Πεζικοῦ Χρῆστον Βυζάντιον, μέχρι τοῦδε εἰσηγητὴν τοῦ 1 διαρκοῦς στρατοδικείου.

Γραμματέα δὲ, τὸν ἀνθυπασιπιστὴν τοῦ Πεζικοῦ Νικόλαον Μακρόην, μετατιθέμενον ἐκ τοῦ 2 Τάγματος τοῦ Πεζικοῦ.

Ἄρθρον 5. Τὰ μέχρι τοῦδε δύο στρατοδικεῖα, ὡς καὶ τὸ ἀναθεωρητικὸν, διαλύονται.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1860.

Ο Θ Ω Ν.

Δ. ΒΟΥΣΑΡΗΣ.

Ἄρθ. 17237.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ μεταθέσεως προϊσταμένων μοιραρχιῶν τοῦ σώματος τῆς Χωροφυλακῆς.

ΟΘΩΝ κ.τ.λ.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ἰπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἀπεφασίσταμεν καὶ διατάττομεν τὰς ἐξῆς μεταθέσεις προϊσταμένων Μοιραρχιῶν τοῦ Ἡμετέρου Σώματος τῆς Χωροφυλακῆς.

Τοῦ Ταγματάρχου Κωνσταντίνου Δημακοπούλου ἀπὸ τὴν Μοιραρχίαν Μεσσηνίας εἰς τὴν τῆς Ἀρκαδίας.

Τῶν χαρακτηρισμένων Ταγματάρχων Βασιλείου Δραγῶν ἀπὸ τὴν Μοιραρχίαν Ἀρκαδίας εἰς τὴν τῆς Ἀχαϊοῆλιδος.

Ἰωάννου Α. Γούτῃ ἀπὸ τὴν Μοιραρχίαν Κυκλάδων εἰς τὴν τῆς Ἀργολιδοκορινθίας.

Γεωργίου Κροκίδα ἀπὸ τὴν Μοιραρχίαν Βοιωτίας εἰς τὴν τῆς Λακωνίας.

Δημητρίου Τζόρτζη ἀπὸ τὴν Μοιραρχίαν Ἀχαϊοῆλιδος εἰς τὴν τῶν Κυκλάδων.

Πέτρου Βακάλογλου ἀπὸ τὴν Μοιραρχίαν Λακωνίας εἰς τὴν τῆς Φθιωτιδοφωκίδος.

Τοῦ Μοιράρχου Χρήστου Ἐλευθεριάδου τῆς Μοιραρχίας Φθιωτιδοφωκίδος εἰς τὴν τῆς Βοιωτίας.

Ὁ Ἡμέτερος Ἰπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν θέλει ἐκτελέσει τὸ παρὸν Διάταγμα.

Ἀθήνησι, τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1860.

Ο Θ Ω Ν.

Δ. ΒΟΥΣΑΡΗΣ.

Ἄριθ. 17258.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ πραγματοποιήσεως τοῦ χαρακτηρισμένου ἀντισυνταγματάρχου Ἐπαμινώνδα Βασιλείου.

ΟΘΩΝ κτλ.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἡμετέρου Ἱπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν·

Ὄνομάζεται πραγματικὸς ὁ μέχρι τοῦδε χαρακτηρισμένος Ἀντισυνταγματάρχης τῶν Γενικῶν Ἐπιτελῶν Ἐπαμινώνδας Βασιλείου, διευθυντῆς τοῦ 1ου Τμήματος τοῦ εἰρημένου Ἱπουργείου.

Ὁ ἡμέτερος Ἱπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν θέλει ἐκτελέσει τὸ παρὸν Διάταγμα.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1860.

Ο Θ Ω Ν .

Δ. ΒΟΤΣΑΡΗΣ.

Ἄριθ. 17256.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νέου στρατιωτικοῦ ποινικοῦ κώδικος.

ΟΘΩΝ κτλ.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἡμετέρου Ἱπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν.

Ὁ μέχρι τοῦδε διαθέσιμος συνταγματάρχης τοῦ μηχανικοῦ Λεωνίδα Σμόλεντζ διορίζεται φρούραρχος Ναυπλίου.

Ὁ μέχρι τοῦδε πρόεδρος τοῦ 1 διαρκοῦ στρατοδικείου ἀντισυνταγματάρχης Ἰωάννης Κομπότης μετατίθεται εἰς τὸ 4 Τάγμα τοῦ Πεζικοῦ, διοριζόμενος διοικητῆς αὐτοῦ.

Οἱ ἐν ἀργίᾳ μοίραρχοι τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς Γεώργιος Παππαδόπουλος καὶ Εὐαθέριος Παθασκῶλ, ἀνακαλοῦνται εἰς ἐνέργειαν, καὶ διορίζονται ὁ μὲν, δικηπειρωτῆς τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ἱπουργείου, ὁ δὲ, προϊστάμενος τῆς μοιραρχίας Μεσσηνίας.

Ὁ μέχρι τοῦδε Βασιλικὸς Ἐπίτροπος τοῦ 2 διαρκοῦ στρατοδικείου Ἰλαρχος τῶν ζευγιδῶν Ἰωάννης Πολυμέρης τίθεται εἰς ἀργίαν ἐνεκὰ διαλύσεως σώματος, προβιβαζόμενος συνάμα ταγματάρχης.

Ὁ μέχρι τοῦδε Βασιλικὸς ἐπίτροπος τοῦ 1— διαρκοῦ στρατοδικείου Ἰλαρχος τοῦ Ἱππικοῦ Κάρολος Παραμυθιώτης διορίζεται ὑπαπιστῆς τοῦ φρουραρχείου Ἀθηνῶν.

Ὁ ἡμέτερος ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν θέλει ἐκτελέσει τὸ παρὸν διάταγμα.

Ἀθήνησι, τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1860.

Ο Θ Ω Ν .

Δ. ΒΟΤΣΑΡΗΣ.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἀποζημιώσεων ὁδοπορίας τῶν δι' ἀνακρίσεις ὁδοιπορούντων.

Ο Θ Ω Ν κτλ.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἡμετέρου Ἱπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν.

Εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ τῆς Ἠερᾶς, τοὺς δι' ἀνακρίσεις ὁδοιποροῦντας, χορηγείσθω ἀπὸ τοῦδε ἡ ἀποζημιωτικὴ πορείας ἡ διὰ τοῦ ἡμετέρου Διατάγματος τῆς 15 Ἰουλίου 1852 διὰ τὰς τοιαύτης φύσεως πορείας ὀριζομένη, καὶ οὐδὲν πλέον.

Εἰς τὸν ἡμέτερον Ἱπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἀθήνησι τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1860.

Ο Θ Ω Ν .

ΒΟΤΣΑΡΗΣ

Ἄριθ. 17256, 17257, 17258 καὶ 17259

Ἐ γ κ ὺ κ λ ι ο ς .

Περὶ μεταβολῶν εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἠερᾶς.

Κοινοποιούμεν ὑμῖν τὰ ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου τ. ε. τέσσαρα Βασιλικά Διατάγματα περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νέου στρατιωτικοῦ ποινικοῦ κώδικος, περὶ μεταθέσεως προϊσταμένων μοιραρχιῶν τοῦ σώματος τῆς Χωροφυλακῆς, περὶ πραγματοποιήσεως χαρακτηρισμένου βαθμοῦ καὶ περὶ διορισμοῦ τῶν καθηδρῶν καὶ τῆς δικαιοδοσίας τῶν στρατοδικείων, πρὸς δημοσίευσιν καὶ

εκτέλεσιν, καθ' ὅσον ἀποβλέπει ἐκάστην στρατιωτικὴν ἀρχήν.

Ὁ Κύριος ὑποστράτηγος Ε. Πίσσας θέλει παραδώσει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἐν Ναυπλίῳ εἰς τὸν Κύριον διοικητὴν τοῦ 1. Τάγματος τοῦ Πεζικοῦ, μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ νέου φρουραρχοῦ Κυρίου συνταγματάρχου Σμόλεντζ, καὶ μεταβῆ ἔνταυθα.

Τὸ φρουραρχεῖον Ἀθηνῶν θέλει εἰδοποιήσει τὸν Κύριον Ταγματάρχην Ἀξελὸν καὶ τὸν Κύριον Ἀνδρέαν Σκουπίτζαν περὶ τῶν διορισμῶν αὐτῶν. Πρὸς δὲ τοὺς Κ. Κ. Ταγματάρχας Ἰωάννην Μωλλᾶν τῶν Γενικῶν ἐπιτελῶν καὶ Ἰωσήφ Ἀλμυράντην.

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης Κ. Στέλιος Λυκούδης θέλει παραδώσει τὸ φρουραρχεῖον Χαλκίδος εἰς τὸν διοικητὴν τοῦ ἐκεῖ φρουροῦντος Τάγματος, καὶ μεταβῆ ἔνταυθα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1860.

Ὁ Ἰπουργὸς
Δ. ΒΟΥΣΑΡΗΣ.

Ἀριθ. 16,650.

Ἐ γ κ υ κ λ ι ο ς

Περὶ καταβολῆς ἐγγάμων ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῶν χηρῶν καὶ ὄρφανῶν.

Κατὰ τὸ 2ον ἄρθρον τοῦ Β'. κεφαλαίου τοῦ ΣΚ. Νόμου, περὶ συστάσεως Ταμείου τῶν χηρῶν καὶ ὄρφανῶν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ, « Ὅσοι ἐγγαμοὶ ὑποδεέστεροι ἀξιωματικοὶ ἤθελον μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ νόμου προβιβάσθῃ εἰς τὸν βαθμὸν ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ, ὀφείλουσι νὰ συμπληρώσωσι τὴν διὰ τοὺς ἀνωτέρους ἐγγάμους ἀξιωματικούς ὀρισθεῖσαν καταβολήν ».

Ἐκ τοῦ γράμματος τῆς διατάξεως ταύτης καθίσταται πρόδηλον, ὅτι ἡ συμπλήρωσις αὕτη, ἢτοι ἡ πληρωμὴ τῆς ὡς ἐκ τοῦ προβιβάσμου προερχομένης διαφορᾶς ἑκατὸν δραχμῶν, πρέπει νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως μετὰ τὸν προβιβάσμον, διὰ καταβολῆς τοῦ εἰρημένου ποσοῦ, καὶ ὅμως πληροφορούμεθα ὅτι μέχρι τοῦδε γίνεται διὰ κρατήσεως 80 λεπτῶν κατὰ μῆνα ἀπὸ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ὀφειλέτου.

Ἐπειδὴ ὁ τρόπος οὗτος καὶ εἰς τὸν νόμον ἀντιβαίνει καὶ ζημίαν φέρει εἰς τὸ Ταμεῖον, καὶ συγχύσεως εἰς τοὺς λογαριασμοὺς γίνεται παραίτιος, διατάττομεν, ὅπως ἡ περὶ τῆς ὀ λόγος διαφορὰ τῶν 100 ἑκατῶν δραχμῶν πληρῶνται ἀπὸ τοὺς εἰς βαθμὸν ἀ-

νωτέρου ἀξιωματικοῦ προβιβαζομένους εἰς τρεῖς ἴσας δόσεις, ἀνὰ μίαν δηλαδὴ κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου τῶν τριῶν μηνῶν τῶν ἐπομένων εἰς τοὺς τρεῖς πρώτους μῆνας τοῦ προβιβάσμου, δηλαδὴ κρατεῖται ἐκ τῆς μισθοδοσίας των μετὰ τὴν παῦσιν τῆς διὰ τοὺς πρώτους τρεῖς μῆνας τοῦ προβιβάσμου των κανονισμένης κρατήσεως, τῆς ἐπερχομένης ἐκ τῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν.

Ὁί μέχρι τοῦδε μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ νόμου εἰς βαθμὸν ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ προβιβασθέντες, καὶ μήπω συμπληρώσαντες τὴν ὠριστημένην καταβολήν, ὀφείλουσι νὰ συμπληρώσωσι τὰ πρὸς συμπλήρωσιν ὀφειλόμενα εἰς τρεῖς ἴσας ὡσαύτως δόσεις, ἢτοι ἀνὰ μίαν εἰς τὸ τέλος ἐκάστου τῶν τριῶν μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς παρουσίας μηνῶν, ἐφ' ᾗ ἡ διοικητικὴ τοῦ Ταμείου τῶν χηρῶν καὶ ὄρφανῶν ἐπιτροπὴ θέλει συνεννοηθῆ μετὰ τῶν σχετικῶν σωμάτων, πέμπουσα αὐτοῖς σημείωσιν τῶν ὀφειλομένων.

Ἀπασαὶ αἱ στρατιωτικαὶ Ἀρχαὶ ὀφείλουσι νὰ φροντίζωσι διηλεκτικῶς εἰς ἀκριβῆ ἐκτελέσειν τῆς παρουσίας, ποιούμεναι ἐν περιπτώσει ἀνάγκης τῶν εἰς τὴν ἐξουσίαν των ὑπαρχόντων μέσων.

Ἀθήνησι τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1860.

Ὁ Ἰπουργὸς
Δ. ΒΟΥΣΑΡΗΣ.